

Er was eens een prinsesje
en haar naam was Pomtidom
(Ze heette stiekem Mieke,
maar die naam die vond ze stom.)
Ze had oranje haren
en een paardje met een bles.
Daar kon ze goed op rijden,
want ze was al bijna zes.

Ze woonde in een mooi kasteel
met torens op het dak
en honderd kamers (écht wel veel!)
voorzien van elk gemak.
Er zwommen drie dolfijnen
en een potvis in de slotgracht
en bij de ophaalbrug stond Jos,
een hele knappe schildwacht.

Haar ouders heetten Bram en Els
en deden heel gewoon,
al liepen ze met mantels om
en droegen ze een kroon.
Ze zeiden: 'Mieke, aardig zijn,
daar draait het leven om.'
En Mieke zei dan: 'Prima, maar
mijn naam is Pomtidom.'

Ze had een rode racefiets
en een eigen visagiste,
een sauna en een hamster
en een butler, maar die sliste.
Er stond een big band in de hal,
met grote schuiftrumpetten
en elke zondag mocht dit meisje
onbeperkt gourmetten.

Haar ouders kochten alles,
alles waar ze maar om vroeg,
maar Pomtidom riep elke dag:
'Ik heb nog niet genoeg!
Ik wil een roze badpak,
een tiara en een scooter
en net zo'n taart als gisteren,
maar dan een beetje zoeter.'

